

HOGE NOOT

Ik had een notenboompje, waar ik tegen zei: “Die noot, daar helemaal bovenin, daar kan ik net niet bij”.

De eerste regel van een gedichtje, geschreven door Roald Dahl, dat ooit, jaren geleden, op een spreukenkalender stond. Beslist geen hoogdravend gedicht en toch heb ik het bewaard. Waarom? Misschien omdat ik gek ben op noten en altijd zo graag een notenboom in mijn tuin had willen hebben. Zo’n enorme grote, waarvan de kruin majestueus uitwaaiert over het dak en die zo een veilige beschutting biedt tegen bliksem en muggen. Maar ja, ons tuintje was destijds maar klein, zo’n boom kon nu eenmaal niet. Tot ik zo’n 5 jaar geleden, inmiddels woonachtig op een riant stuk grond, van vrienden een heuse notenboom kreeg aangeboden. Een zaailing, spontaan ontsproten uit een afgevallen noot. Het boompje was al aardig gegroeid en daar er in hun tuin al een notenboom stond, brachten ze het jonge exemplaar bij mij. Met enig ceremonieel werd hij geplant en vervolgens met veel liefde omgeven. Hij kreeg water, voeding en vooral veel aandacht, hetgeen zich uitte in vele gesprekken, die ik met het boompje voerde. Dit alles natuurlijk in de hoop, dat hij vele, vele noten voort zou brengen, zoals dat het geval was met de notenboom in de tuin van het voormalig Salesianum. Emmers vol kon je daar oprapen, tenminste, als je de moeite nam om even tussen de rododendrons te duiken. Maar alle inspanning en moeite ten spijt, aan mijn boom geen enkele noot! O ja, hij groeide voorspoedig, maar vrucht dragen, ho maar. Elk voorjaar stond ik in het prille ochtendlicht omhoog te kijken om te zien, of er al iets van een bloesempje aan de boom te ontwaren viel. Maar nee hoor, alleen maar blad. Wat een teleurstelling! De één zei: “die boom is niet geënt, daar zullen nooit vruchten aan komen”. Een ander: “Je hebt vast een mannelijke boom, je zult een tweede boom moeten planten”. Weer een ander: “Geduld, heel veel geduld zal je moeten hebben. Het kan wel 18 jaar duren, voor je echt kunt oogsten”. 18 jaar geduld..... Dan zou ik die boom misschien maar beter omhakken! Tot het ook dit jaar, ondanks Corona, toch lente werd! Ik kon mijn ogen eerst

niet geloven, maar tussen het ontluikende blad, ontdekte ik 8 hele kleine vruchtjes. Zou mijn wens dan toch in vervulling gaan? Om een lang verhaal kort te maken: na een zomer vol van extra zorg en verwondering om dit groeiproces, heb ik wel 7 noten mogen oogsten. Nog voor ze op de grond vielen heb ik ze eigenhandig uit hun bolsters gehaald, dit om te voorkomen dat muizen of ander ongedierte mij voor zouden zijn. Hoe blij en dankbaar kun je zijn met 7 noten! Nou ja, het hadden er 8 kunnen zijn, maar die laatste hing, evenals in het gedicht, helemaal bovenin en daar kon ik dus net niet bij.

Ik kon er niet bij! Vijf kleine woordjes, maar als er iets is, waardoor ik onrustig word, dan is het wel iets waar ik niet bij kan. Iets, waar ik geen vat op kan krijgen. Nou is zo'n enkele noot natuurlijk niets om mij zo druk om te maken, maar die ene noot heeft mij wel bewust gemaakt van het feit, dat er momenteel veel is waar ik voor mijn gevoel niet meer bij kan. In onze wereld is momenteel niets meer zoals het was. En het kost best wel moeite, veel moeite soms, om daarin een weg te vinden. Wat vandaag gezegd wordt, wordt

morgen herroepen. Wat vandaag waar is, wordt morgen weer ontkend. Er zijn zo veel meningen, zo veel visies. En wat mij nog het meest verontrust is, dat wij mensen, wereldwijd, zo lijnrecht tegenover elkaar zijn komen te staan. We willen of kunnen elkaar niet meer begrijpen, niet meer verstaan, zijn nog maar weinig in staat om echt naar elkaar te luisteren. Iedereen lijkt zo overtuigd van eigen gelijk. Het voelt, alsof het hele bestaan op losse schroeven staat. Dit alles brengt bij mij dus een diepe onrust teweeg. Zo'n onrust, die een goede nachtrust verhindert, die mij van tijd tot tijd de lust beneemt om datgene te doen, wat gedaan moet worden. Een onrust, die het soms zelfs onmogelijk maakt om nog enige vorm van ontspanning te vinden. Een onrust die mijn leven voor een groot deel bepaalt en beïnvloedt. Hoe kom ik daar weer vanaf?

Tijdens onze vorige Kringbijeenkomst bleek, hoe heilzaam het is, om ook te midden van deze onrust te rade te gaan bij Franciscus van Sales. In het elfde hoofdstuk van het vierde deel van zijn boek 'De Philothea' gaat hij er uitgebreid op in. Volgens Hem vloeit onrust voort uit een ongeregeld verlangen bevrijd te worden van een last die je hindert. En is het diezelfde onrust die ons vervolgens verhindert om van die last verlost te kunnen worden. Daarbij houdt hij ons het beeld voor van vogels, die alle mogelijke moeite doen zich uit de strikken van een net te bevrijden en juist daardoor steeds vaster komen te zitten.

“Als jij je dus wilt bevrijden van de een of andere last die je hindert of als je zo graag iets goeds wil bereiken, breng dan vooral eerst je hart tot kalmte en rust, matig je oordeel, beheers je wil. En doe dan rustig je best om te bereiken wat je wilt bereiken. Gebruik de aangewezen middelen rustig, het één na het ander. Ik zeg ‘rustig’ en ik bedoel daarmee niet zorgeloos of slordig, maar zonder haast, zonder opwinding, zonder onrust. Als je dat niet doet, dan zal je niet bereiken wat je had willen bereiken, dan zal je alles bederven en je zult zelf nog in een veel grotere onrust geraken.”

aldus Franciscus

Ons hart tot kalmte en rust brengen, ons oordeel matigen en onze wil beheersen. Het klinkt zo eenvoudig, toch is het best een hele opgave! Maar ook Franciscus houdt ons steeds weer voor, dat we daar niet alleen voor staan. Als gelovige mensen mogen we er immers op vertrouwen, dat er een God is, die met ons mee trekt en bij wie we met al onze onrust en angsten terecht kunnen. Juist als onze nood heel hoog is, wil Hij er voor ons zijn. Een uitgestoken Hand, die mij van kinds af aan al zo vertrouwd is. Maar waarom probeer ik dan toch zo vaak mijn problemen alleen op te lossen, waarom 'zie' ik soms in al mijn onrust die Hand niet? Waarom lijkt God soms zo onbereikbaar?

Ik heb er gewoon geen antwoord op. Maar terwijl ik hier zo over nadenk, besef ik temeer wat een zegen het is, dat het elk jaar opnieuw weer Kerstmis wordt, het feest van de geboorte van Gods Zoon. De geboorte van Jezus van Nazareth, die naar ons toe gekomen is om ons telkens opnieuw toch weer op het spoor te brengen van die God, die ons oneindig liefheeft en die er voor ons wil zijn. Ook nu, juist nu! Van harte hoop ik, dat wij allen dit feest

daadwerkelijk kunnen en mogen vieren. Wellicht anders dan voorgaande jaren, maar toch 'vieren'. Dat dit feest vrede en Licht mag brengen in onze harten, te midden van onze op drift geraakte, onrustige wereld. Vrede en Licht, om in het nieuwe jaar kansen en uitdagingen te ontdekken, in plaats van ten onder te gaan in de hoge golven van deze tijd.

Ik neem u nog even mee terug naar mijn gedichtje. Het slot daarvan heeft u nog tegoed:

*"Geeft niet", zei het boompje al ritselend tegen mij.
"Als de noot het hoogst is, is de hulp nabij".*

In dat vertrouwen wens ik u allen een *'Zalig Kerstfeest'*.

Wil Vos

POST VAN MONSEIGNEUR

De vorige brief van Franciscus van Sales aan Marie Brulart was van maart 1612. Anderhalf jaar later, in september 1613, treffen we onder nr. CMX opnieuw een brief voor Marie Brulart aan. Franciscus van Sales is een maand lang ziek geweest en meldt dat hij intussen 3 brieven van Marie Brulart heeft ontvangen. Die probeert hij nu van een antwoord te voorzien.